

сърдчани и да ги смотавать, да насновавать за становети, и да извършавать множеството на цвѣтата.“

Тойзъ новъ занаятъ, който искара едно толкось голѣмо и толкось благополучно прѣобразяваніе у фабриката, бѣше занаятъ-тъ съ совалка; той бы употребенъ до измыслеваніето на Якардскый, който намѣстиха врьдомъ. Поревнуваніето, что стана у фабриката, не ся запрѣ тамъ; усъвършеніята вьрвѣха едно по друго бържѣ. Въ 1666 л., Антонъ Буржетъ прѣдѣвя на консулата писма патенты, что былъ пріелъ за своеволна направа, за пятнадесять години, въ Ліонъ, Сентъ-Стефанъ и Сентъ-Шамондръ, заради пошеве болонскый кроежъ, и прѣсукваніето на пасмата, за които чѣсто бѣха ся опытали, нѣ безъ сполука. При това, той ся задѣлжаваше да искарева количеството колкото е доста за всичкото царство, и да натѣкми две хыляды стана.

Излѣскваніето на коприната и лѣскавината на платовети бѣха измыслени три години по-напрѣдъ. Това открытіе, едничкото може бѣде, което е длѣжно на слѣпната чѣсть въ тая майсторія, дѣто занаятцити напрѣдваха само съ силата на науката и на разсѣдени дѣла, достойно е да го спомнимъ. Октавіо Меій, търговецъ отъ Ліонъ, замысленъ за една грыжя при майсторети, вкара си въ уста, безъ да ще, нѣколко конца отъ коприна, и, като сдѣвка безъ мысль, почудися за лѣщеніето, что бѣха придобыли. Той повтори тогасъ, и тоязъ пакъ съ вниманіе, сжщето дѣло, опыта му съ грыжя дѣйствіята, и измысли отъ тогасъ излѣскваніето на коприната, послѣ, отъ изводъ, другото за лѣскавината, и тѣй дари майсторіята съ едно усъвършеніе, който, освѣнъ особеныты богатства, что можа да набере съ употребеніето му, пріе и отъ консулата еднаж правдинѣ.

Това благоденствіе не ся задържа много врѣмя; вѣроисповѣдници раздори вьрлиха изново размиръ въ майсторіята; вѣспрѣ ся на всити майсторе да пріемать нѣкой ученикъ отъ самозваната фармасонска вѣра. Най-послѣ двиганіето по Нантската заповѣдь докара на ліонезската майсторія, вѣке толкось болна, единъ устрѣлъ на който хората познавать съсипителныты слѣдствія. Избѣгваніето быде толкова, чтото брой-тъ на становети ся смали до две трети чѣсти. Това жалостно състояніе е доказано съ едно дѣло, което написа консулатъ-тъ за Ліонъ нѣколко години послѣ. Чловѣкъ вижда тамъ, че брой-тъ на становети за направа на коприняниты платове, който е былъ десять хыляды, смалилъ ся до три хыляды и пять стотинъ, и другыти за корделы и ивици, отъ осемъ хыляды на чѣтыре хыляды. Тая майсторія ся найде завчясъ распрѣсната въ Женевѣ, Цюрихъ, Кревелдъ, Берлинъ, Елберфелдъ и Лондра, дѣто ся намира още, у работницити копринаре, много спомень отъ ветхата Французска нарядба.

При паданіето на Лавовата система, ржкодѣліята си съсзе-